

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 20 maja 1874.

58.

Ustawa z dnia 14 marca 1874,

którą zmienia się kilka paragrafów ustaw z dnia 13 maja 1869 (Dz. u. p. Nr. 68) i z dnia 1 lipca 1872 (Dz. u. p. Nr. 93) o Obronie krajowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje:

Artykuł I.

§§. 20 i 21 ustawy z dnia 13 maja 1869 (Dz. u. p. Nr. 68), tudzież §§. 10, 13, 14 i 15 ustawy z dnia 1 lipca 1872 (Dz. u. p. Nr. 93) o Obronie krajowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, mają opiewać jak następuje:

§. 20

ustawy z dnia 13 maja 1869.

Pobierający żołd i żołnierze Obrony krajowej mają prawo do należitości tylko wtedy, gdy pełnią służbę; takowe w czasie pokoju, pogotowiu i wojny równają się należitościom wojska stałego.

Dla sierżanta powiatowego ustanawia się jednak żołd w kwocie 600 zł. rocznie. Oprócz tego będzie tenże pobierał dodatek w miarę lat służby, licząc cały czas, przed lub też po wejściu w moc obowiązującą ustawy niniejszej w stopniu sierżanta powiatowego wysłużony, a który będzie wynosił rocznie:

po wysłużeniu piątego roku 100 zł.,

po wysłużeniu dziesiątego roku 200 zł. a

po wysłużeniu piętnastego roku 300 zł.

Kwaterunkowe będzie wyznaczone sierżantom powiatowym podług przepisów wydanych dla wojska stałego, takie samo, jak kwaterunkowe urzędników wojskowych należących do klasy XII stopnia.

§. 21

ustawy z dnia 13 maja 1869.

Ktokolwiek z Obrony krajowej stanie się kaleką na wojnie lub w ogóle podczas czynnej służby, będzie doznawał takich samych względów jakich w tym przypadku doznaje się w wojsku stałym.

Uwzględnienia dotyczące się zaopatrzenia wdów i sierót w wojsku stałym, odnoszą się także do pozostałych po członkach Obrony krajowej.

Wdowy i sieroty po sierżantach powiatowych będą pobierały zaopatrzenie podług przepisów odnoszących się do tych, którzy zostają w służbie rządowej cywilnej.

§. 10

ustawy z dnia 1 lipca 1872.

Oficerowie i żołnierze batalionów i szwadronów Obrony krajowej, tudzież oddziału strzelców konnych, nawet podczas pokoju powinni być utrzymywani na etacie i w naoczności przy podziale batalionów na kompanie.

Żołnierze, którzy z artyleryi, korpusów technicznych, z kompanii zdrowia, od pociągów, ze służby przy magazynach mundurów i prowiantów przeszli do Obrony krajowej, będą osobno utrzymywani w ewidencji, i w razie wybuchu wojny artylerzyści Obrony krajowej przeznaczeni będą do wzmocnienia artyleryi fortecznej, żołnierze z korpusów technicznych do twierdz lub do przygotowania teatru wojny pod względem technicznym, dalej żołnierze od służby zdrowia, od pociągów, od służby przy magazynach mundurów i prowiantów do zakładów rezerwowych i dosyłkowych dla użytku Obrony krajowej.

W celu utrzymywania etatu i naoczności, do zarządu zapasów w magazynach, do pośredniczenia w uruchomieniu i do wykształcenia oficerów i żołnierzy którzy w moc ustawy mają być powołani, ustanowiony będzie na czas pokoju dla każdego batalionu piechoty Obrony krajowej, tudzież dla strzelców konnych, jeden kadr, którego siedzibę wyznaczy minister Obrony krajowej za pozwoleniem Cesarza.

W skład kadru każdego batalionu Obrony krajowej, wchodzi:

1 oficer sztabowy lub kapitan jako dowódca, a to w taki sposób, że najwięcej szósta część kadrów będzie miała dowódcami pułkowników, szósta, podpułkowników, trzecia majorów a wszystkie inne kapitanów,

1 oficer wyższy do czynności ewidencyjnych i administracyjnych,

4 oficerów instrukejnych,

1 zastępcą oficera,

1 starszy sierżant lub starszy strzelec,

2 sierżantów,

4 kaprali lub strzelców,

4 frajtrów lub dowódców patrolu,

14 żołnierzy obrony krajowej, z tych 10 kandydatów do wyższych stopni,

1 sierżant rachmistrz lub starszy strzelec,

1 rusznikarz i

2 muzykantów.

} do instrukeyi,

W skład kadru strzelców konnych wchodzi:

- | | |
|----------------------------|---------|
| 1 wyższy oficer, | } konni |
| 1 sierżant, | |
| 2 kaprali, | |
| 8 strzelców, | |
| 1 sługa oficerski, pieszy. | |

Nadto dla utrzymania w naoczności pobytu członków Obrony krajowej każdemu starostwu powiatowemu będzie przydany sierżant powiatowy, który ma także załatwiać czynności dotyczące się utrzymania w naoczności urlopników i rezerwistów stałego wojska do czego władza ta jest obowiązana.

Czy i o ile w miastach, własne statuta gminne posiadających, tacy sierżanci powiatowi mają być magistratom przydani, postanowione będzie w drodze rozporządzenia.

Sierżanci powiatowi należą do etatu kadru tego batalionu, w którego okręgu się znajdują.

Oficer do naoczności i zarządu przy kadrach batalionowych, równie jak sierżanci powiatowi pozostają w siedzibie batalionu nawet podczas wymarszu tegoż.

§. 13

ustawy z dnia 1 lipca 1872.

Wszystkie osoby, w skład Obrony krajowej wchodzące, oprócz tych, którzy pełnią czynnie obowiązki przy władzach Obrony krajowej i kadrach Obrony krajowej (§. 10), mogą podczas pokoju oddawać się swoim obywatelskim zatrudnieniom, z wyjątkiem tego czasu, w którym mają brać udział w instrukcyi i peryodycznych ćwiczeniach wojskowych (§§. 14 i 15).

Etat ludzi, w §. 10 wyrażony, z wyjątkiem sierżantów powiatowych i rusznikarzy ma być zapełniony w pierwszym rzędzie tymi, którzy się zgłoszą dobrowolnie i potrzebną zdatność posiadają; jeżeli ilość takowych nie odpowie potrzebie, uzupełniona będzie przez powołanie i umieszczanie tych, którzy do Obrony krajowej zostali wcielenie bezpośrednio, atoli tylko z pierwszego roku służby i z szczególniejszem ile to być może uwzględnieniem stosunków familijnych i zarobkowych.

W tym ostatnim przypadku interesowani będą uprawnieni odwlec czas swojej służby do 25 roku życia.

Czas, przez żołnierzy Obrony krajowej, w taki sposób przy kadrach spędzony, będzie im liczony w trójnasób na karb przepisanej służby w Obronie krajowej.

Podoficerowie, którzy po jednorocznej czynnej służbie w kadrach albo po odbyciu przepisanej służby w wojsku, zobowiążą się dobrowolnie także do czynnej służby w Obronie krajowej, mogą także otrzymać jeżeli o to starać się będą, premią służbową podług przepisów w tym względzie dla wojska istniejących: atoli w tym razie, dalszy czas, w czynnej służbie spędzony, będzie im tylko w dwójnasób liczony na karb przepisanej służby w Obronie krajowej.

Sierżanci powiatowi należą do tych osób na żołdzie wojskowym będących, które nie są zaliczone do żadnej klasy dyet, i będą nimi w pierwszym rzędzie mianowani ci podoficerowie stałego wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej, którzy wysłużyli czynnie dwanaście lat a z tych najmniej 8 lat jako podoficerowie w wojsku, w marynarce wojennej lub w kadrach i oddziałach Obrony

krajowej, i zresztą posiadają zdatność do tej służby; gdyby atoli takich kandydatów zgoda nie było, pierwszeństwo służy w pierwszym rzędzie tym podoficerom, którzy w wojsku stałym, w marynarce wojennej lub Obronie krajowej wysłużyli czynnie 12 a względnie 10 lat.

Posady rusznikarzy będą obsadzone ochotnikami, którzy albo należą już do Obrony krajowej, albo którzy lata przepisane w wojsku wysłużyli, i w tym celu wstąpili do Obrony krajowej, o ile do tego posiadają uzdatnienie; jeżeli zaś niema ochotników, można przyjąć rusznikarzy za kontraktem.

§. 15

ustawy z dnia 1 lipca 1872.

Rekruci wcieleni do piechoty i do strzelców konnych Obrony krajowej [§. 4 b), c) ustawy z dnia 13 maja 1869] będą zwyczajnie ćwiczeni przy kadrach (§. 10 niniejszej ustawy) mianowicie rekruci od piechoty, przez 8 tygodni, rekruci od strzelców konnych, przez 3 miesiące.

Tam także będzie miało miejsce dalsze kształcenie na podoficerów, muzykantów itd.

Jeżeliby okoliczności wymagały zmiany postępowania, odpowiednie przepisy będą wydane w drodze rozporządzenia.

Do kształcenia tych członków Obrony krajowej, którzy mają zamiar starać się o stopień oficerów, założone będą odpowiednie szkoły.

§. 16

ustawy z dnia 1 lipca 1872.

Ćwiczenia wojenne Obrony krajowej będą się odbywały po żniwach.

Piechota odbywa następujące ćwiczenia:

- a) co drugi rok trzecztygodniowe ćwiczenia batalionowe, podczas których bataliony będą po kolei brały udział w większych ćwiczeniach korpusów armii stałej:
- b) w tych latach, w których ćwiczenia batalionowe nie mają miejsca, odbywać się będą ćwiczenia kompanii, trwające dni 14.

Do ćwiczeń ad a) mogą być powołani wszyscy ci, którzy należą do wojsk pieszych Obrony krajowej, do ćwiczeń ad b) ci, którzy do Obrony krajowej zostali wcieleni bezpośrednio, a to w ciągu pierwszych sześciu lat swojej służby, tudzież, posiadający jakikolwiek stopień o ile będą potrzebni i muzykanci, w ilości jaka będzie potrzebną.

Żołnierze przeniesieni z rezerwy do Obrony krajowej nie będą odbywali żadnych ćwiczeń wojskowych; ci, którzy będą wcieleni do strzelców konnych bezpośrednio, mogą także być powołani w ciągu pierwszych sześciu lat służby do ćwiczeń wojennych na czas do trzech tygodni.

Podobnież oficerowie jazdy przy Obronie krajowej mogą być powołani co drugi rok do ćwiczeń wojennych na przeciąg trzech tygodni.

Do czasu ćwiczeń wojennych nie wlicza się czasu potrzebnego na uzbrojenie i rozbrojenie to jest po jednym dniu.

Jeżeli dla jakiegokolwiek przyczyny ćwiczenie wojenne nie miało miejsca w pierwszych sześciu latach służby, można odbyć takowe w następnych latach służby, nigdy jednak nie mogą mieć miejsca dwa ćwiczenia w jednym roku.

Do ćwiczeń wojennych Obrony krajowej na żądanie onejże dowódców mogą być przysłani wyjątkowo oficerowie instrukcyjni i podoficerowie wojska stałego.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi Obrony krajowej.

Budapeszt, dnia 14 maja 1874.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w.

Horst r. w.

59.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 14 maja 1874,

wskazujące, do której władzy wnosić należy podania itp., dotyczące się wyswobodzenia, przepisania, złączenia lub rozłączenia obligacyi na imię opiewających.

Zaczawszy od dnia 20 czerwca 1874 wszelkie podania, odezwy i posylki, dotyczące się wyswobodzenia, przepisania, złączenia lub rozłączenia obligacyi państwa na imię opiewających, jeżeli takowe nie opiewają na imię cudzoziemca, zagranicznej korporacyi, gminy, fundacyi lub zakładu, wnosić należy zawsze tylko do c. k. kasy długu państwa, bez względu czy według istniejących przepisów (rozporządzenia ministerstwa skarbu z dnia 15 i 26 lutego 1860, Dz. u. p. Nr. 41 i 53, tudzież z dnia 19 października 1871 Dz. u. p. Nr. 123) c. k. kasa długu państwa, czyli też c. k. dyrekeya długu państwa jest obowiązana do załatwienia zamierzonej sprawy.

Pretis r. w.

